

Ocena premiere v SLG Celje z naslovom naše mesto

RA SLOVENIJA 1, 22.02.2014, DOGODKI IN ODMEVI, 15.47

V **Slovenskem ljudskem gledališču Celje** so sinoči premierno uprizorili eno največkrat uprizarjanih ameriških iger 20. stoletja, Naše mesto, ki jo je leta 1938 napisal Thornton Wilder, prevedla pa jo je Tina Mahkota. Pripoved o vsakdanjem življenju in smrti prebivalcev nekega mesta, tudi zgodbo o gledališču, je režiral Matjaž Zupančič. Ogledala si jo je Vesna Spreitzer.

VESNA SPREITZER: A se ljudje sploh zavedajo življenja dokler ga živijo, vsak, čisto vsak trenutek? Vprašanje, ki ga ob koncu igre zastavi mrtva Emily je eno ključnih, ki zaokrožujejo igro posvečeno povprečnim ljudem, njihovem vsakdanu, hrepenenjem, problemom in ključnim dogodkom, kot so na primer poroka, rojstvo otroka, smrt. Izmišljeno mesto Grovers Corners je sicer res locirano kot neko mesto v New Hampshiru v začetku 20. stoletja in tudi kostumografija Bjanke Adžić Ursulov, ter glasba Janija Kovačiča imata funkcijo časovne in prostorske oslikave, a gre za mesto, ki je lahko tudi naše, zdaj, kjer so ljudje posvečeni vsakdanji rutini, njihovi vpljudnostni pogovori se vrtijo okoli vremena, če tu in tam vzniknejo kakšne sanje po drugačnosti, pa kaj hitro izginejo v drobnih, po večini družinskih opravilih. Čeprav sta izpostavljeni dve družini in njuna otroka George in Emily, ki se zaljubita, poročita in si za kratek čas ustvarita družinsko življenje na kmetiji, je glavni protagonist igre prav mesto, mesto kot organizem, skupnost. Zato režiser Matjaž Zupančič velik del igralskega ansambla in njihove stole ves čas ohranja na odru in mu daje poseben jezik, s skupno glasovno in telesno govorico. Slednja izhaja tudi iz znakovne govorice gluhih. Z vlogo režiserja, igra ga **Branko Završan**, pa se igra dotika tudi vprašanja gledališča. Režiser pripoveduje, usmerja dogajanje, prekinja dialoge, jih nastavlja, da zaživijo povsem organsko in resnično. V zadnjem dejanju, kjer se mesto pokaže tudi kot skupnost živih in mrtvih, pa njegova vloga pridobi še metafizično dimenzijo. Ansambel deluje homogeno, predstava je mehka in lepa in na zelo prefinjen način zamaje z vprašanji o tem koliko smo sploh zavestni svojih življenj in kako porabimo čas, ki nam je na voljo.